

[H. C. Hansen.]

at det er rigtigt og rimeligt, men at det Tidspunkt — og det kan jeg ikke bebrejde det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen, men det ligger nu engang i Forholdene —, som er valgt til Forslagets Fremsættelse, er uegnet til at begrunde dets Gennemførelse.

Jeg maa derfor endnu en Gang, selv om jeg vel sagtens ikke har noget Held med mig, tillade mig at gøre den Henstilling, at dette Forslag tages tilbage.

Ole Bjørn Kraft: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde, at det ikke var hans eller hans Partis Skyld, at Lovforslaget ikke var fremkommet paa et tidligere Tidspunkt, under Samlingsregeringen, og heri har han naturligvis fuldstændig Ret.

Men det har jeg heller ikke paa noget Tidspunkt beskyldt ham for eller antydnet. Jeg brugte det Udtryk, at hvis det havde været muligt at faa et saadant Lovforslag frem, vilde vi paa det daværende Tidspunkt have givet det en overordentlig velvillig Behandling. Forholdene laa imidlertid saaledes i Samlingsregeringen, som den ærede socialdemokratiske Ordfører for et Øjeblik siden har skildret det, og det ved det ærede Medlem ogsaa var Grunden til, at Lovforslaget paa det daværende Tidspunkt ikke kunde komme frem. Sagen ligger saaledes, som vi her har skildret den. Jeg tror derfor, det vilde være meget forkert, hvis Ordføreren for det kommunistiske Parti eller Ordføreren for Dansk Samling heraf vil tage Anledning til at sige, at der var indtraadt en Ændring i Atmosfæren med Hensyn til dette Forhold, og derfor tror jeg, det havde været rigtigt, om det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen havde undladt de Bemærkninger, han fremsatte om dette Spørgsmaal.

Aksel Larsen: Det er rigtigt, at jeg kom med et saadant Tilraab til det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen. Det ærede Medlem kan ikke være ubekendt med, at jeg regner i allerhøjeste Grad med Folks Handlinger og bedømmer deres Hensigter og Meninger efter deres Handlinger. Det, der er en Kendsgerning, er, at denne Retablering af Kommunisterne i Kommunalbestyrelserne er ikke blevet gennemført af Samlingsregeringen i Sommer. Det kan jo ikke være paa Kommunisternes Modstand, det er strandet, saa det maa altsaa være paa den øvrige Regerings Modstand, det er strandet.

Og hvad angaar Debatten i Samlingsregeringen, vil jeg sige, at jeg har de faa Gange, det har været muligt overhovedet at diskutere dette Spørgsmaal, mærket alt

andet end Velvilje fra det ærede Medlem Hr. H. C. Hansens Side over for Kravet om Retablering af Kommunisterne i Kommunalbestyrelserne. Det ærede Medlem siger, at Spørgsmaalet sorterede under Indenrigsministeren, den nuværende højtærede Statsminister, og han havde sagt, at han vilde ikke fremsætte Forslag. Denne Fremstilling holder aldeles ikke Stik. Der blev ført en rent periferisk Diskussion om Sagen paa fem Minutter i et Ministermøde, og i dette Møde i Juni Maaned erklærede den nuværende højtærede Statsminister, den daværende Indenrigsminister, at han for sit Vedkommende ikke følte Trang til at fremkomme med Forslag i den Retning. Dette betød imidlertid ikke, at et Forslag ikke kunde fremkomme, ej heller, at det ikke kunde vedtages. Dengang vi fik gennemført Loven om Retablering af Kommuniste i Folketinget, var det Statsministeren, der fremsatte Lovforslaget i Ministermødet, det var Statsministeren, der gik til Kongen med det, og det var Statsministeren, der senere forelagde og gennemførte den provisoriske Lov til Godkendelse paa Rigsdagen. Saa det kunde altsaa udmærket vel gøres paa anden Maade.

Men dengang vi havde denne lille, foreløbige Diskussion i Juni Maaned i Samlingsregeringen, erklærede man: Vi har ikke Tid til at diskutere Sagen nu, den skal blive sat paa Dagsordenen i et af de allerførste Møder. Dette allerførste Møde kom aldrig. Men naar vi hver 14de Dag kom og sagde: Faar vi det snart paa Dagsordenen? — saa hverken saa eller hørte eller mærkede vi noget til Velvilje.

I August Maaned, da vi diskuterede Spørgsmaalet om kommunale Valg i det hele taget, diskuterede vi ogsaa Spørgsmaalet om Retablering af Kommunisterne i Kommunalbestyrelserne, men da samtlige tilstedeværende Ministre erklærede, at man var villig til at gennemføre kommunale Valg i Efteraaret 1945, sagde vi: saa er vi villige til at renoncere, saa er vi villige til at frafalde vort berettigede Krav. Vi var i det Forhold som i mange andre Forhold blaaøjede; vi troede, at naar man stillede noget i Udsigt, havde man ogsaa til Hensigt at gennemføre det. Men man gjorde det ikke. Som Forholdene havde udviklet sig, kunde vi ikke som Medlemmer af Regeringen fremsætte selvstændige Forslag her paa Rigsdagen, vi har ikke haft Mulighed for at fremsætte Forslag før nu, og nu har vi gjort det.

Nu kommer man og siger: vi skal jo have Kommunevalg til Foraaret, saa behøver det ikke at gennemføres. Selv om vi skulde